

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Γ'.

ΤΑΝ οι φύλων τοῦ Δημοσθένη τὸν ρώτησαν ἀνθάνεινάθη τὴν ἐπισκεψήν του στὴν Λαΐδα, διό μέγας φίγων ἀποφύγει:

— Δὲν ἔννοων νὰ μετανοήσω καὶ γὰρ δεῖται φρονῶν καὶ μάλιστα νὰ πληρώσω πανάκριβα τὴν μετάνοια μου αὐτῆς.

“Ἄτ’ ὅδ’ αὐτὰ προκύπτει τὸ διστούσιον τοῦ πολιούχου καὶ τὸν πάνταν γνωτάν εἰνούλα δεκτὸς στῆς γροθές τῆς Λαΐδος.” Επειτέον νὰ εἴνει συγχρόνος ἔξεχους φρονογνωμάτιον, εἴτε ὡς καλλιτέχνης, εἴτε ὡς φύλοσοφος, εἴτε ὡς πολιτικός, γιὰ νὰ προσεγγίσῃ τὴν διάσπην αὐτῆς γυναικά.

Ιδιαίτερον προσέφερε η Λαΐδης στοὺς φιλόσοφους καὶ στοὺς καλλιτέχνας. Οἱ καλλιτέροι

φύλοι τῆς καὶ τακτικότεροι συνδιαπομόνες στὰ συμπόσια τῆς Ἰωαννοῦ διότι διάσποροι γλύπται τῆς ἐποχῆς, δὲ καὶ διατητέοις τῆς Λαΐδος, “Ἀντασθένης, Διογένης, Ἀρίστιππος καὶ ὁ οὕτως Λεονίδης. Οἱ Ἀρίστιπποι, μάλιστα, ὑπῆρχε διδάσκαλος τῆς Λαΐδος καὶ φίλος σ’ ὧν της τῇ ζωῇ.

‘Ο Ἀρίστιππος ἐδίδασκε καὶ ἐφίρμως διὸ φύλοσοφος τὴν καλλιτέρων στὴν ζωὴν. Ἀγαπᾶτος τὰ δραῖαν φραγτῆ, τὰ ἐπίλεκτά γλυπτά, τὰ καρπίνα κοσμήματα καὶ τὰς δραῖες γυναικές. Ήταν ἀτέντας ποὺ δραῖαν, τοὺς ποὺ τεινατιόδες καὶ τοὺς ποὺ κομψοτέρους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του.

Υπῆρχε ἐπίσης Ἰωάννης ἀτέντας ποὺ ἀγαπᾶτοντος μαθητὰς τοῦ Σωκράτη, Ἐκέρδει τοὺς ποὺ κρήματα καὶ τὰ σπαταλοῦντα ἀσύλητορα.

Ταξιδεύοντας κάποτε, εἶχε μαζί του ἔννοιαν ἀτέντας δύοντος του φροτομένον μὲν να πεπεινοῦν γεμάτοι ἀστρέματα νομίσματα. Στὸ δούριον εἶδε ὃ δούριος ἀγκουαζοῦντε ἀτέντας τὸ βάρος ποὺ κραποῦντα καὶ τοῦ εἴπε:

— Στάσον! Πέταξε μέσα σ’ αὐτὸν ἐκεῖ τὸ χαντάκι δύνα τὰ πρόγματα, μὲ τὰ ὅπια στοιχεῖα φροτομένων.

— Καὶ τὰ κρήματα; φύτησε ὃ δούριος.

— Καὶ τὰ κρήματα, ἀπάντησε ὁ Ἀρίστιππος.

Ο δούριος ἀπάντουσε, καὶ ἦταν σινέχισαν τὸν δρόμο τους ἀπότοις.

Μιὰ ἄλλη φορά, ὁ Ἀρίστιππος ταξίδευε ἀτέντας τὴν Αἴγυνα στὸν Σάμο. Στὴ μέση τοῦ πελάγους, κάποιος συνετεβάντης καὶ φύλος τοῦ τὸν εἰδοτοτήπερ τρομαγμένος ὃντι διπλωμάχος καὶ οὐ ναύτες ήσαν πειραταί, ὁ Ἀρίστιππος, χωρὶς νὰ ταραχτῇ ἀνοίξει ἔνα σωσσούλακα ποὺ εἶχε μαζί του γεμάτο νομίσματα, καὶ ἀρχισε νὰ τὰ μετράῃ. Ξεφρενίδης τὸ φέρεται νὰ τοῦ πέσῃ μέσα στὴ θάλασσα. Προσποντίζει, φυσικά, τὸ λιντελένιον καὶ κατόπιν γύρισε καὶ εἴπε στὸν ταξιδεύοντα τοῦ:

— Τώρα δὲν κινδυνεύεις ἀτέντας τοὺς πειρατάς, ἀφοῦ ξέρουν ὃντι δὲν ἔχου τελά κρήματα μαζί μου.

— Μὰ δὲν τὰ λιντήθηκες τόσα κρήματα; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του.

— Εἶνε προτιμώτερο νὰ στερηθῇ τὰ κρήματά μου, παρὰ νὰ στερηθῇ τὴν ζωὴν μου ἐξ αὐτῶν τῶν χρημάτων μου, ἀποφύγοντες ὃ φύλοσοφος.

Μιὰ ἄλλη φορά ὁ Ἀρίστιππος ἔζητησε στὸν ἀγροὺ μιὰ πέοδικα καὶ τὴν ἐπίλεκτον πεγγῆτον δραματικής τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Κάποιος φύλος τοῦ ποὺ τὸν εἶδε, τοῦ ἔκανε παρατηρησέτι, γιατὶ πετοῦσε ἐπὶ τὰς ἀπολόγιστα τὰ κρήματα του.

— Δὲν μοῦ λέξ, τὸν ρώτησε ὁ Ἀρίστιππος, ἀν αὐτὴ ἡ πέοδικα είχε ἔναν ὀδούλο μόνον, θύ την ἀγόραζε;

— Βέβαια, ἀποφύγει τὸ φίλος του.

— Εγὼ λοιπόν ἔζητον λιγάνευτο τὶς πενήντα δραματικές ἀτέντας, τις ἔπιπτες ἐσύ τὸν ἔνα ὀδούλο... “Ἄρα ἀγόραστα τὴν πέοδικα πάντηνα.

Κάποιες ἄλλοτε, ὁ Ἀρίστιππος εἶχε καλέσει τὸν Πλάτωνα σὲ γεῖμα, σὲ ὅποιο σερβίρισαν, ἐπειδὸν τῶν ἄλλων καὶ πανάκριβων καὶ σπάνια γράμμα.

— Μὰ αὐτὰ τὰ γράμματα είναι πανάκριβα! ἐφώναξε ὁ Πλάτων. Δὲν πωρέτεσσι νὰ είσαι τόσο σπάταλος καὶ νὰ ξεδεύῃς τόσα κρήματα

γιὰ τὸν καλωτόφρωσι σου;

— Δὲν είσει καθάλουν ἀσφιχά, ἀτακρίθηκε ὁ Ἀρίστιππος. Μου τὰ πούλησαν γιὰ δινὸν δθαλούν. “Αν ησουν ἔσυ στὴ θέση μου, δὲν θύ τ’ ἀγόραζες;

— Κι’ ἔγω θύ τ’ ἀγόραζα τόσα φτηνά, είστε δὲ Πλάτων.

— Βλέπεται λοιπὸν ὃτι δὲν είσαι λιγάνευτο παλοφαγᾶς ἀτέντας μένα; τοῦ φόναξες δὲν ἀρίστιππος.

Κάθε φορά, ποὺ ἀκούγεται νὰ τὸν κατηγοροῦν διὰ θητῶν καλοφαγᾶς καὶ διὰ ἀγόραποντος.

— Αν ἡ καλωτόρεα είσται τόσο καρόπιον πάγμα, γιατὶ οἱ θεοὶ δίνουν τόσα συγκάρια μεγάλα συπλόσια ἐπάνω σπὸν “Ολυμποῦ;

Ο Ἀρίστιππος κατέφευγε συχνά στὴν Αἴγυνη τοῦ πυράνου τῶν Συρακουσῶν Διωνυσίου, δὲ ὅποιος τοῦ ἐχάριζε συχνά μεγάλα χρηματά ποσά.

Μιὰ μέρα δὲ οἱ Διωνύσιοι, γιὰ νὰ τεινάρηση, τὸν φάρησε:

— Γιατὶ βλέπεται κανεὶς συχνά τοὺς φιλοσόφους τὰ πηγαλίουν στὰ παλάτια τῶν ἡγεμόνων καὶ δὲν βλέπεται ποτὲ τοὺς ἡγεμόνων νὰ πηγαίνουν στὰ σπίτια τῶν φιλοσόφων;

— Γιατὶ οἱ φιλόσοφοι ξέρουν τὶ πράγματα χρειάζονται, ἐνῶ οἱ ἡγεμόνες δὲν ξέρουν τὶ ποὺς λέιται, ἀπάντησε ἐξινότατα δὲν ἀρίστιππος.

Μιὰ ἄλλη φορά οἱ τύραννοι Διωνύσιοι είχε κατέθεση σε μεγαλοπρεπούλη συμπόσιο πελλούν φιλοσόφους, μεταξὺ τῶν ὅπιων βρισκούσαν δὲν Πλάτων καὶ ὁ Ἀρίστιππος. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ συμπόσιου δὲ οἱ Διωνύσιοι διάταξε τῶν συνδιπομόνες του νῦν φιλόσοφους γνωνάκεια φρέματα!

Ο Πλάτων, διωρις, ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ, λέγοντας:

— Εγὼ εἴμαι ἀνδρας καὶ δημιουργός γυναικας. Συνεπώντως δὲν μπορῶ νῦν φιλόσοφο γνωνάκεια φρέματα.

Αντιθέτως, διωρις, δὲν ἀρίστιππος φύνεται:

— Εγὼ δὲν συμφωνῶ μὲν τὸν Πλάτωνα. “Αν ὁ Διωνύσιος ἐπιμένει, θύ τὸν συμφωνούθω μὲ τὴ διαταγὴ του, γιατὶ νομίζω διὰ τὸ γνωνάκειο φόρεμα δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἀλλάξῃ τὸ φύλο πουν καὶ νὰ μὲνένη γυναικά...”

Κάποτε πάλιν δὲ Διωνύσιος είχε καταδικάσει σε θάνατο ἓνα φύλο τοῦ Ἀρίστιππου καὶ διό φιλόσοφος τὸν παραπαλοῦντα νὰ τοῦ δώσῃ κάρη. Αλλὰ δὲ τύραννος ἤταν ἀμελικτος. Τότε διφλόσοφος γνωνάκεια μπροστά του, λέγοντας:

— Σὲ παρακαλῶ γνωνάκειος. Χάρισέ του τὴ ζωή.

Ο Πλάτων καὶ μερικοί ἄλλοι φιλόσοφοι ποὺ τὸν είδαν νὰ γονατίζει μπρὸς τὸν τύραννον, τοῦ είσαι:

— Αὐτὸς ποὺ κάνεις, δὲν είσαι σωτό.

— Καὶ τὶ φταίει ἔγινο, ἢν δὲ οἱ Διωνύσιοι ἔχει τ’ αὐτὰ στὰ πόδια του, ἀντὶ νὰ τὰ ἔχῃ στὸ κεφάλι; ἀπάντησε ὁ Ἀρίστιππος.

Ο τύραννος ἐγέλαυτε μὲ τὴν ἔξιτην ἀπάντηση του καὶ ἔδωσε τὴν κάρη ποὺ είτε διφλόσοφος.

Μιὰ μέρα δὲν ἀρίστιππος, συνοδεύμενος ἀπό ἔνα μαθητή του, μπήκε στὸ σπίτι

μαῖς ἐταύριας.

Ο μαθητής του φιλοσόφου πρόστικε καὶ ἔγινε καπακόκκωνος.

— Ακούστε, νέε μου, τοῦ είστε τότε διφλόσοφος. Δὲν πρέπει νὰ κοσκινίζῃ κανεὶς δηποταί σὲ τέποια σπίτια, ἀλλὰ δταν δὲν κατοιθώνει νὰ βγῆ ἀτέντας.

Μιὰ φορά, ἐνῶ δὲ οἱ Ἀρίστιπποι ταξίδευε, ἔταιστε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοϊονταί καθιερώνει τὸ φόρο του. Κάποιος ναύτης ποὺ τὸ ἀπελήφθη αὐτὸν, θέλεσε νὰ εἰρωνευτῇ τὸ φιλόσοφο τοῦ. Καὶ τοις φιλόσοφος καὶ τοῦ είστε:

— Εγὼ ποὺ εἴμαι ἀμόρφωτος, δὲν φοβάμαι καθόλου. ‘Εσύ ποὺ είσαι φιλόσοφος,

— Δὲν διακανδινεύουμε τὰ ἴδια πράγματα, φύλε μου, τοῦ ἀποκρύπτεις δὲν ἀρίστιππος. “Αν πινγούνε, ἔγω θύ γάσιο περιστότερα ἀπὸ σένα.

(Ἀκολουθεῖ)

